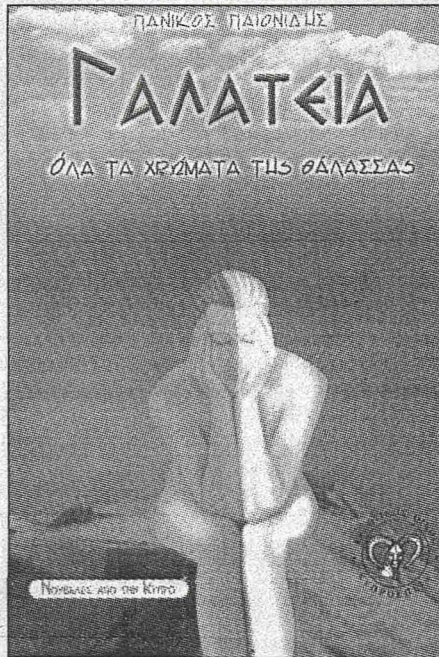

Η «Γαλάτεια» του Π. Παιονίδη

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ αφήγημα του Πανίκου Παιονίδη είναι το 12ο στη σειρά πεζογραφικό του βιβλίο. Το αφήγημα, ο συγγραφέας το κατατάσσει στην ειδολογική κατηγορία της νουβέλας, φέρει τον τίτλο: «Γαλάτεια» και τον υπότιτλο: «Όλα τα χρώματα της θάλασσας». Το βιβλίο κυκλοφόρησε φέτος από τον εκδοτικό οίκο «Κυπροέπεια» και είναι έκτασης 77 σελίδων.

Το κύριο και σπουδαιότερο χαρακτηριστικό γνώρισμα του βιβλίου είναι ο κυπροκεντρικός και συνάμα κοσμοπολίτικος χαρακτήρας των μηνυμάτων του. Οι ήρωες του Παιονίδη στη «Γαλάτεια» είναι Κύπριοι που προσεγγίζουν τον τόπο τους αξιολογικά και έχουν ιδιαίτερες ευαισθησίες σε θέματα αισθητικής και κουλτούρας γενικά. Οι ίδιοι ήρωες, δηλαδή ο Αχιλλέας και η κόρη του Γαλάτεια, είναι ταυτόχρονα και πολίτες του κόσμου με ανοιχτόμυαλες προσεγγίσεις και αντιλήψεις και ανήσυχο διερευνητικό πνεύμα. Το ίδιο συμβαίνει και με τους ξένους ήρωες του Παιονίδη. Η Αγγλίδα Σάρα, σύζυγος του Αχιλλέα και ο Ρώσος Σλάβας, «Πυγμαλίωνας» της Γαλάτειας, σημασιολογούν με αξιολογική επάρκεια τις φυσικές και πολιτιστικές καλλονές του νησιού μας και ταυτόχρονα έχουν πλήρη αίσθηση της παγκοσμιότητας των αρχών, των αξιών και των προτεραιοτήτων της ανθρωπότητας.

Οι ήρωες του Παιονίδη δεν θα μπορούσαν να είναι διαφορετικοί. Κι αυτό δεν εξυπακούει ότι ιχνηλατούνται αμιγώς αυτοβιογραφικά στοιχεία στο όλο αφήγημα. Απλώς μέσα από τις σελίδες της «Γαλάτειας» αποτυπώνονται εμπειρίες και βιώματα, συναισθήματα και καταστάσεις που δεν θα μπορούσαν

*Ένα αφήγημα
κυπροκεντρικό και συνάμα
κοσμοπολίτικο*

στα πορτρέτα των χαρακτήρων των τεσσάρων κεντρικών ηρώων του βιβλίου ενδεχομένως να υπολείπονται κάποιες πινελιές. Οι χαρακτήρες του ίσως δεν είναι ευκρινώς αποκρυσταλλωμένοι με την πληρότητα που θα απαιτούσε μια νουβέλα με την κλασική έννοια του όρου.

Εξού και επέλεξα τον όρο «αφήγημα» για τη «Γαλάτεια» του Παιονίδη. Ένα βιβλίο που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και ως ένα μεγάλο διήγημα. Εν πάση περιπτώσει, πρόκειται για ένα πεζογράφημα δοσμένο με αγάπη και φροντίδα που μόνο με αγάπη μπορεί να αντικριστεί και μόνο με ενδιαφέρον μπορεί να διαβαστεί. ●

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΡΑΓΚΟΣ

να είναι ξένα στον Παιονίδη.

Ο συγγραφέας επιλέγει για το άτομό του το ρόλο του αφηγητή στη «Γαλάτεια» και η αφήγησή του είναι λιτή, στρωτή, με αξιωματική αναντιστοιχία ροή και συνεκτικότητα, με παραστατικότητα και ρυθμό. Μέσα από την αφήγηση αναδεικνύονται γι' ακόμη μια φορά ο πλούσιος συναισθηματικός κόσμος, η φυσιολατρία και οι καλλιτεχνικές ευαισθησίες του Παιονίδη.

Η εξέλιξη του μύθου θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και επίπεδη. Δεν υπάρχουν ανάδρομες στο παρελθόν, δεν προλέγονται μελλούμενα. Με δυο λόγια, δεν παραβιάζεται η αρχή του ιστορισμού. Όμως, η πλοκή του μύθου είναι τέτοια, δηλαδή πλούσια, ενδιαφέρουσα, δυναμική που δεν υπάρχει χροιά για άλλο είδος αφήγηση. Δίκαια ο εκδότης αναφέρει στο επιλογικό του σημείωμα ότι το βιβλίο «διαβάζεται απνευστί», πράγμα έτσι συμβαίνει.

Όμως, έχω την αίσθηση ότι

Κη1.13

9 A